

dre ind paa, at der foruden de 16,000 Kr. udlaanets 50,000 Kr., kun at der var det Særlige ved Lovbestemmelsen, at Laanene efter samme vare gunstigere for Laantagerne, saaledes navnlig, at de skulde være uopfidelige i 10 Aar. Nu udtalte den høitærede Finansminister ganske vist under Behandlingen i Folkethinget, at han ikke med Hensyn til de 16,000 Kr. agtede at krybe bagved Lovforslaget, Noget, han vistnok gjorde med god Grund, idet Ublaant efter Udvalgets Flertals Formening i og for sig godt lod sig forsvare; men for os, som skulle udtale, om vi formene, at Ministeriets Fremtærb kan billiges, er det selvfølgelig ikke uden Betydning, at Rigsdagen, vidende om, at der har været 16,000 Kr. ublaant til de flabelidte Beboere i Frederiksstæd, har givet en Lov, hvorved Regjeringen fremdeles bemyndigedes til at udlane 50,000 Kr. i samme Niemed. Naar de to Statsrevisorer med Hensyn til disse 16,000 Kr. og som Grundlag for deres særlige Indstilling om dem henvise til deres Opfattelse af Spørgsmaalet om Udgifterne til selve Kommissionens Udsendelse, saa er det, som Udvalgets Flertal har paavist, formentlig et uholdbart Argument for Indstillingen. Der er i Virkeligheden ikke nogensomhelst indre Forbindelse mellem disse to Spørgsmaal. Et er Spørgsmaalet om, hvorvidt Regjeringen har været berettiget til at afholde Udgifterne til denne Kommission, og et ganske andet heraf uafhængigt Spørgsmaal, om Finansministeren har været berettiget til at udlane disse 16,000 Kr. Disse to Spørgsmaal have Intet med hinanden at gøre. Det kan selvfølgelig ikke forandre Opfattelsen med Hensyn til disse 16,000 Kr., at Finansministeren ikke selv umiddelbart har ublaant dem til den Paagjældende, men har gjort det gennem Kommissionen som Finansministerens Fuldmægtig.

Det næste Punkt i Mindretallets Indstilling er, at det ikke kan passere, at der for Finanssaaret 1877—78 paa den grønlandske Missions Konto er afholdt Udgifter i Genhold til foreløbig Lov af 12te April 1877. Med Hensyn til denne Indstilling kan jeg udtrykke mig aldeles kort. Der er ikke nogen Grund til idag at komme ind paa en Diskussion af dette Spørgsmaal; det har jo været fuldstændig tilstrækkelig drøftet i forrige Samling, og Landsthinget har allerede een Gang, nemlig under Behandlingen af Statsregnskabet for 1877—78, afstemt over dette Punkt. Der er ikke nogen Grund til at antage, at Landsthinget nu skulde ville indtage en anden Stilling dertil.

De to Statsrevisorer og med dem Udvalgets Mindretal have dernæst indstillet til Vedtagelse, at det ikke skal kunne passere, at der i Anledning af Dyrprøet paa St. Croix er afholdt en Udgift af 20,986 Kr. 39 D., en Indstilling i hvilken Udvalgets Flertal ikke paa nogensomhelst Maade har kunnet følge Mindretallet. Jeg skal ikke med Hensyn til denne Indstilling komme ind paa Spørgs-

maalet om Regjeringens Myndighed til overhovedet at nedsætte Kommissioner. Hvis der her havde været Tale om Nedsættelse af en Kommission med ekstraordinær Myndighed, f. Ex. Myndighed til at foretage en Udbdeling af Penge, der tilhørte Statskassen, eller til at give rentefri Laan for længere Tid af Statskassen eller til at omordne Administrationen eller forandre Lovgivningen, vilde der ganske vist behøves en Lovhjemmel. Men Nødvendigheden af en Lovhjemmel vilde da ligge i den ekstraordinære Myndighed, som skulde tillægges en saadan Kommission. Nu er der imidlertid aldeles ikke Tale om en Kommission med ekstraordinær Myndighed til at raade over Statskassens Midler eller til at forandre Administrationen eller Lovgivningen, men om en Kommission, der er bleven udsendt under de daværende særlige Forhold paa St. Croix efter Opstanden for at indhente Oplysninger dels om, hvad der maatte antages at have været Grunden til Dyrprøet, og hvilke Midler man kunde anvende for at forebygge en Gjentagelse, dels om hvor stor Staden var, og hvorledes der bedst kunde raades Bod paa den. Hertil knytte sig en Bemyndigelse for Kommissionen til paa Finansministerens Begne under visse nærmere Regler at udlane Penge af Statskassen til Beboerne af Frederiksstæd. At Regjeringen skulde have været uberettiget til at udsende denne Kommission og til at afholde de dermed forbundne Udgifter, er saa langt fra, at Udvalgets Flertal formener, at man fuldstændig maa billige, at Regjeringen har forholdt sig paa denne Maade. Man maa huske paa, hvorledes Forholdene vare dengang. Der havde fundet et Dyrprøet Sted paa St. Croix; Regjeringen havde for at raade Bod paa Ulykkerne forelagt det andet Thing et Lovforslag; dette var imidlertid blevet forkastet, væsentlig som Følge af, at Meningerne om Forholdene paa St. Croix, om Aarsagerne til Dyrprøet, om Midlerne til at forebygge en Gjentagelse og om Stadens Strærelse vare saa afvigende fra hverandre. Intet var da naturligare end, at Regjeringen søgte at faae disse Oplysninger skaffede tilveie, og at den istedetfor at søge dem gennem Autoriteterne derovre, som muligt paa en eller anden Maade kunde være noget hilsede, udsendte nogle Mand for at undersøge Forholdene og derefter afgive Beretning til Regjeringen, for at dermed kunde vindes et Grundlag dels for denne dels for Lovgivningsmagten til at træffe de fornødne Foranstaltninger. Naar de 2 Statsrevisorer udtale, at Regjeringen ved Udsendelsen af denne Kommission har tiltaget sig en „Myndighed til Sagens ensidige Afgjørelse, som ikke tilkommer den“, skjønnes det ikke, hvori denne ensidige Afgjørelse skulde ligge. Der ligger jo ikke nogensomhelst Afgjørelse af de herhen hørende Spørgsmaal i den blotte Udsendelse af en Kommission, hvis hele Opgave skulde gaa ud paa at samle Materiale, for at man derpaa